

Præfulibus fuisse. Advertit istud in Fuldenfis Schannatus Historiæ Fuldenfis pag. 68. Operæ parum postulabat hæc observatio, sed postulabat animum partium studio vacuum; hunc si habuisset Martenus, illam si adhibuisset, intellexisset illico, & Stabulenses & aliarum Abbatiarum Abbates ad Principis in S. R. Imperio culmen non privilegio, sed consuetudine & ipsius regni indole evectos, quod demonstrandum susceperamus.

C A P U T VII.

De Triumpho S. Remacli & ejus Authore.

ranslatum abs S. Annone corpus S. Agilolfi Malmundario Coloniam, separatim anno 1065. a Stabulensi Malmundariense cœnobium atque eidem Archiepiscopo dono datum, fuisse vero post quinquennium anno scilicet 1071 pristino redditum statui, Auctorum fide dignorum testimonio habemus. Rem totam duobus

Triumphus S. Remacli erat examinandus.

libris, Triumpho titulo inscriptis, comprehendit Monachus Stabulensis, qui ejus gestæ spectatorem, aut auditæ testem se præfert. Quia autem cum Malmundarienses, tum S. Annonem maledictis atrocibus proscindit eorumque nomini maculas adspexit nullo ævo delendas, examinandum putavi, quantum ei fidei esset habendum. Nemo est qui nolit de mortuis perinde ac vivis ex vero aut bene aut male sentiree

In ipso limine prodit sese luculentissimum partium studium atque inexplebilis maledicendi prurigo. Neutrum inficiari sustinet Martenus; inde fidei haud parum Auctori detractum. Est enim necesse, cum errare in causis rerumque finibus explicandis, cui perinde non est, rectæne an pravæ sint. Adeo non raro contingit, ut qui hoc fermento corruptus fuerit, non modo in causis & finibus enarrandis hallucinetur, sed etiam fingat aut, nimia crudelitate, narrata recipiat, queis calumniam, quam struit, reddat verisimiliorem. Attamen auctor æqualis est, visa aut audita recitat. Ita quidem ipse præfert. Credit chapeavillus, qui primus edidit. Credunt Stabulenses & Malmundarienses, Mabillonius & Martenus atque alii passim. Sed multi sese æquales dixerunt, multi crediti, qui non erant. Ego post Triumphum solícite examinatum, multa visus sum mihi reperisse, quæ probent, non fuisse æqualem, sed longo post ea, quæ describit, tempore vixisse. Est suus cuius ætati stylus; excerpti aliqua, quæ stylum XI. seculi mihi parum referre videntur. Ea intacta relinquit Martenus; suus itaque constat illis vigor. Est quoque suus cuius seculo literarum & scripturæ character. Martenus codicis MS. in quo Triumphus legitur specimen aeri incidit, ex quo statuit, scriptum temporibus Henrici III. Imperatoris. Sed sunt in ea literarum compendia, quæ secundum Mabillonianas tabulas seculum duodecimū adultum decimo tertio primum invexit. Id supra a me observatum. Auctorem Triumpho Godefridum Præpositum Stabulensem ex comitibus de Vienna scribit Franciscus Laurentii & credit Martenus. Facit id quoque adversus Triumpho antiquitatem. Quot enim exemplis docebit Adversarius, seculo undecimo fuisse Comitibus Gentile nomen a fundo acceptum? Triumphum cum eo Chronici Lareshamensis loco contuli, ubi Lareshamense cœnobium Adelberto Bremensi datum legitur: tanta utrimque convenientia, quanta inter Terentii & Menandri Andriam, Terentium & Steclium inter. Reponit Martenus, id ideo factum, quia rerum similium similes sint effectus. Recte; modo cuiquam verisimile fieri possit, eam inter

Est suspensus ob partium studium.

dubitare licet an sit ab Auctore Synchro. aliqua dubitandirationes.

Laureshamense cœnobium & Malmundariense potuisse intercedere similitudinem; quam pagina 149. descripsi. Eorum, qui se, quam revera sunt, antiquiores mentiuntur, est ista justa pœna, ut Anachronismos peccent; quibus imposturam prodant. Auctor Triumphi simulat, se scripsisse ante annum 1081. Anno 1084. Henricus tertius Imperator factus est: attamen Auctor noster ita orditur: *regnante Henrico IV. postea Romanorum Augusto.* En parachronismum lethalem! Fatetur Martenus; verum, inquit, auctor aliquot post annis opus relegens aut retractans suum pauca verba immutavit aut addidit. Id aliquando ab aliquibus factitatum, non negamus. Sed nonne is, qui indicasset, post primam libri sui editionem Henricum creatum Imperatorem, indicasset quoque, Theodoricum Abbatem, cui emendandus nuncupatur & de quo in eo tam frequens mentio, post hoc tempus fati functum?

*Auctor
æqualis de-
bet cum
historia
universali
consentire.*

Ab æquali, ab eo qui visa & audita scribit, qui, quæ scribit, illi corrigenda nuncupat, qui illis non modo interfuit, sed etiam moderandis præfuit; abs simili inquam scriptore ut æqualis credatur, istud petimus, ut vero consentanea scribat. Si enim vidit aut ab iis, qui viderunt, audivit, scire poterat: jam vero si sciebat, nulla erat causa, quare aliter, quam res haberet scriberet, præfertim iis in rebus, in quas partium studium non cadit. Est hic lapis lydius a celeberrimis quibusque criticis adhibitus. Horum vestigia legens ad eundem applicui S. Remacli Triumphum, iisque scætere sphalmatis observavi, quæ ab æquali non poterant peccari. Ea paucis repetam, quidque opposuerit Martenus, indicabo & refellam.

*Auctor
Triumpho
neque cum
ea*

I. *Henricus Imperator Pascha Colonia celebravit, ibique rursus Ottoni Duci inducias usque in Pentecosten dedit: exacta solennitate Paschali Leodium abiit: ubi corpus S. Remacli illi oblatum est.* Ita Lambertus Aschaffenburgensis ad annum 1071. Marteno videtur, non inferri his verbis violentiam, si *Henricus Dominicam Resurrectionem ipso die Dominico Colonia celebravit & postridie Leodium abierit.* Addit deinde, hanc esse Lamberti mentem. Sit ergo: hoc voluerit tantum Lambertus, Henricum Dominicam Resurrectionem Colonia celebrasse. Auctor Triumphi contra scribit, se cum S. Remacli reliquiis pridie Dominicæ Resurrectionis Leodium pervenisse, & Regem Henricum eo tempore ibi fuisse. Adeo scribit Cap. VI. *ipsa resurrectionis Dominicæ die convocatis Principibus & Episcopis coram Rege ad placitum presente D. Abbate cum Archipræsule cæpit agitari consilium.* Jam vero cum ex Lamberto, quem recipit Martenus, certum sit, hac die Henricum Regem Colonia fuisse; patet Auctorem Triumphi peccatum peccasse, quod in æqualem, in spectatorem oculatum cadere non poterat.

*Neque se-
cum con-
sentit.*

II. Die Resurrectionis Dominicæ corpus S. Remacli in palatium delatum est; postridie, eo inderelato, Rex deferentium precibus annuit: ita Auctor Triumphi primis capitibus libri secundi. Capite autem XXII. scribit, id factum esse septimo Idus Maji. Hæc inter se componantur. Dies post Dominicam Resurrectionis in 25 Aprilis incidit anno 1701. septima Idus Maji in nonam ejusdem mensis. Ita Auctor Triumphi secum pugnat. Id vero fieri potuit ab æquali? Istud facile intelligimus, potuisse scriptorem aliquem seculi duodecimi aut decimi tertii secundam diem post Dominicam Resurrectionis cum nona Maji componere: at non potuit hic parachronismus a teste, a spectatore, ab æquali proficisci. Ceterum assignandam esse Triumpho S. Remacli septimam Idus aut diem nonam Maji, argumento est, quod, Francisco Laurentii teste, hac die annua redditæ libertatis monasterio Malmundariensi commemoratio sub ritu duplici celebrari solita sit. Unde istud quoque liquet, Lamberti jamjam

prolata verba ita intelligi posse, ut Henricus totam *solennitatem Paschalem* Coloniae exegerit. Vim eis intulit Martenus aliter explicando. Quanquam ne hoc quidem pacto antilogia potuit occurrere, cui sese auctor Triumphalis involvit.

III. S. Anno, accepto ab Henrico Imperatore Malmundario, ejus possessionem adiit post mensem Junium anni 1065. Ejus conatibus opposuit se Fridericus Dux & idem Stabulensis advocatus. Malmundarium communiit, *ubi etiam Mensem integrum cum expeditione consummavit.* His ad Regem delatis, ipse & Abbas in curiam evocati, eo ire renuunt. Abbas secundo evocatus, tandem ad Regem accedit; a quo Triburiae *totum pene mensem detinetur.* Redux Stabuleterum, Fridericum decumbere percipit; ad eum invisit; moritur Fridericus. Ita quidem Auctor Triumphi lib I. cap. 5. 6. 7. Diem Mortis VIII. Kalendas Septembris indicat Necrologium Stabulense; annum 1065. Sigebertus & Albericus. Diploma Alberonis Mettensis Episcopi, eodem anno datum, ejus quoque mortui meminit. Rescripsit illud post Miræum Calmetus in Probationibus Historiæ Lotharingicæ, qui item statuit, Fridericum anno 1065. mortuum esse. Jam vero quantillum est istud temporis spatium a 29. mensis Junii ad vicesimam quintam mensis Augusti? alterum tantum postulant ea, quæ gesta esse Auctor Triumphi testatur. Sed alia hic suboritur difficultas. Omnino, juxta Triumphum, Fridericum anno 1065. obiisse oportet; neque potest ulla ratione refragari Martenus. Verum post Miræum edidit ipse in tomo II. Coll. ampliss. duas chartas, quibus Fridericus Dux Allodium Sprimont Stabulensibus dono dat. Earum alteram autographam superare, affirmant. Utramque sinceram & genuinam credit credique vult Martenus. Utraque data est anno 1067. tertio Calendas Septembris. Quare Fridericus Dux non obiit ante annum 1068. At juxta Triumphum auctorem obiit biennio aut triennio ante. Suscitatum a mortuis nemo testatur: restat proinde, ut Martenus aut Sprimontenses chartas aut Triumphum suppositionis postulet. Si Triumphum gratia, quod facturus videtur, Archivi Stabulensis auctoritatem respuit; at tamen hoc facto Triumphum auctoritatem non augebit. Neque auget eam Calmeti silentium. Multa ex eo potuisset in Historiam suam de Friderico & Godofrido Ducibus transferre. Modo vera fuissent, attulissent indubie tantum voluptatis lectori, quantum recensitæ Monasteriorum fundationes, aut excerpta Pontificum & Imperatorum privilegia. Non transtulit: est id mihi argumento, eum Triumphalis scriptoris auctoritatem parvi facere.

IV. Narrat, Abbatem Stabulensem Theodericum, cui liber secundus corrigendus nuncupatur, secundo in aulam evocatum, tandem Regem convenisse atque ab eo fere per mensem Triburiae retentum. Tempora expendimus atque deprehendimus, Regem eo, quod hic indicatur, tempore Triburiae non fuisse. Id ex vero deprehensum, ex Marteni silentio magis quam ante elucescit.

V. Regem cum Regina Stabuleti a se visum anno 1066; eodem anno Regem a Theodorico Abbate *in ipsis Natalitiis diebus Bavenbergæ* conventum, disertis scribit verbis. Esse autem hæc vero opposita, est a nobis ostensum; quod quia quoque negare non sustinet Martenus, argumenta non est necesse repetere. Alia atque alia hujus generis cumulavi paroramata, quæ ab æquali committi non poterant. Ea repetere esset inutile; præsertim quia ita sunt luculenta, ut Marteno regularis silentii legem imposuerint. Unum est, quod elidi posse putaverit.

VI. Triumphator Stabularius capite X. scribit, *evocatum Abbatem Tegen-*

*Mortuos
in scenam
evocat.*

*Abbatem
& Regem
duobus in
locis eo-
dem tem-
pore collo-
cat.*

*Idem pec-
catum sa-
pius pec-
cat.*

*Tegen-
nem trien-*

nio post
mortem
cœnobio
Malmun-
dariensi
præficit.

nem ex Cœnobio Brouwvire atque Malmundario præfectum. Factum id esset post mensem Julium anni 1065. Verum, quia mortuos vivis præfici insolitum, ego autem observavi, Tegenonem quinta die Januarii anni 1063. diem obiisse, Marteno difficultas hæc major videtur. Sed tamen, inquit, si multis post annis superstitem Tegenonem demonstraverimus, nonne evanescet impostura nota, quam fanatico furore concepit Rodericus, merumque erit mentis ejus figmentum, mera deliratio? Ut moderata hæc religiosi Vindicis verba in ipso fonte legi possint, indicandum est, ea haberi paginis 126. sq. Post ea, observato B. Wolfhelmum, quod verum est, ex Abbate Gladbacensi Brunwileræ suffectum esse Tegenoni Abbati, pergit: *At Gladbacensis Monasterii administrationem non suscepit ante annum 1066, quo Henrico, die Aprilis 27. defuncto, suffectus est.* Stane? id vero unde apodicticus Vindex hausit? scilicet in Abbatum Gladbacensium catalogo Henricus Abbas anno 1066. vita functus legitur; post hunc sequitur Wolfhelmus: inde hunc illi mortuo suffectum dicit. Sed extat B. Wolfhelmi Vita, ab alumno & æquali scripta: erat ea quoque consulenda. Ita habet num. 4. Wolfhelmus ab Herimanno Archiepiscopo Henrici, avunculi sui Abbatisque ad S. Pantaleonem & Gladbaci, providentiæ commendatur. *Qui videns eum assuetæ solitudinis inhaerentem studio. . . urbe educitum præposuit cuidam sui regiminis Abbatie, nomine Gladebaco.* Est autem ex his manifestum, Wolfhelmum non esse anno 1066. Henrico defuncto suffectum, sed ab Henrico vigili & vivo Gladbacensi Abbatie præfectum. Neque vero paulo ante Henrici mortem præfectus est; nam postquam Abbas factus legitur, sequitur in Hagiographo iter ejus Romanum, tum Herimanni Archiepiscopi obitus. Ut proinde indubitatum esse debeat, Wolfhelmum inter annum 1052, quo Henricus ad S. Pantaleonem est Abbas renunciatus, & annum 1056, quo Herimannus obiit, Gladbaci Abbatem creatum. Herimanno successit S. Anno. Is cum circiter annum 1060. Sigebergense Monasterium moliretur, Wolfhelmum loco præponere curavit. *Sed studiosum divina contemplationis hominem activæ vitæ talibus initiis pernecessariæ videns omnino expertem, eduxit eum ad locum competentiorum. In proximo enim Abbatia Bruwvilerensis erat, quæ quoniam viduata erat Pastore &c.* Ita sancti Abbatis Vita apud Surium 22. Aprilis. His in scirpis novos cudit nodos Martenus. Sigebergensis Ecclesia secundum S. Annonis Hagiographum anno 1066. consecrata est: igitur, ita arguit Martenus, post eam consecratam Wolfhelmus eo transferri debuit. Neque arguit solum, sed omnino asserit, *istud expresse tradi ab Historia Monasterii Sigebergensis.* Sigebergensis Historiæ nomine nihil aliud venit, quam fundatio & initia hujus cœnobii, multis in Vita S. Annonis descripta. At ea legat & relegat quilibet, ne Wolfhelmi quidem ibi mentio, tantum abest, ut *expresse tradatur*, huic cœnobio post consecratam anno 1066. ecclesiam præfici debuisse. Quanquam enim primum anno 1066. consecrata fuerit, an inde consequitur, non cogitasse Annonem antea de Abbate, quem INITIIS Monasterii moderandis præficeret? Oppositum innuit & asserit Wolfhelmi Hagiographus in verbis rescriptis. Ecclesia Brunwilarensis dedicata est anno 1028, attamen jam ab anno 1024. S. Poppo Monasterii initia moderabatur. Volpertus Divitensis Abbas ejusdem Monasterii initia temperavit ante consecratam Ecclesiam. S. Remaclus Stabuleti & Malmundarii Abbas fuit, antequam dedicarentur horum Monasteriorum Ecclesiæ. Atqui in omnibus fere Monasteriis, quorum initia lux historica explicavit, Abbates aliunde accitos legimus, ut initia moderarentur; claustrum, officinarum, oratoriorum & ecclesiæ constructionem adumbrarent, dirigerent; monachorum coloniam deducerent, leges iis ponerent, cetera.

Eo quoque S. Anno confilio B. Wolfhelmum, cum primum de Sigbergenſi Monafterio extruendo confilium captum, evocare & loco præponere conſtituerat. Quod recitatis de cauſis abjecit atque cum Brunwileram tranſtulit. Neque non concordant antiqui codices Brunwilerenſes, quos his diebus conſultui. In iis legitur anno 1091. 22. Aprilis obiſſe, præſuiſſe annis 28; quos ſi detrahas, ſuperat Abbatem factum anno 1063. Iſdem in chartis Tegenonis obitus cum 5. Januarii anni 1063. componitur. Eodem anno obiit B. Richeza Regina Poloniæ. Hinc multæ turbæ inter Brunwilerenſes & S. Annonem, de quibus Ezonis & Methildis Hiſtoria & Wolfhelmi Vita. Tegenonis in illis nulla mentio; multa & frequens Wolfhelmi; hinc illum obiſſe, hunc, circiter B. Richezæ obitum, regere cœpiſſe, luculentum argumentum.

Ex diverſis parachroniſmis, quorum auctorem Triumphalem poſtulavi, cum ne cum quidem propugnare potuerit Martenus, quem, quia minor videretur, e multis ſelectum propugnandum ſuſceperat; quid de aliis, ad quæ defendenda non eſt auſus aggredi, ſentiendum ſit intelligimus. Equidem poſtquam ſingula iterato examini ſubjeci, perſuadere mihi non poſſum, poſſe tot ſphalmata ab auctore æquali & præſente peccari, aut, ſi peccari potuerunt, non fuiſſe correctæ a Stabulenſibus, a Theodorico Abbate, cui *examinandus, corrigendus & corroborandus* eſt Triumphus nuncupatus, *priusquam in publicas aures diffunderetur incorrecta garrulitate.* Quod ſi tamen a ſua moderatione impetrare non poteſt Vindex religioſus, ut auctorem, qui in S. Annonem & Malmundarienſes maledictorum & opprobriorum plauſtra ſingulis in paginis effundit, ſpurium & ſuppoſititium pronunciet; per me licet, ſynchronus, æqualis, eorum, quæ narrat, ſit teſtis oculatus. Sed iſtud dum Marteno concedo, det mihi viciffim, ut illi impune fidem non habeam. Quando enim in rebus adiaphoris & obviis toties titubavit, quo jure quis a me petat, ut eum non ſuſpicer, titubaſſe in rerum cauſis & finibus retegendis; in rebus, in quas partium ſtudio latiffimus patebat aditus? Narrat, Malmundarienſes ante annum 1062. S. Annoni ſacras S. Agilolfi exuvias obtuliſſe, hoc pacto fœdere, uti eos Stabulenſis Abbatis legibus eriperet & peculiarem Abbatiam conſtituere daret. Si ſcriptor nullus hac de re oppoſita ſcriberet, tamen quia, quam nulla ſit ſcriptoris accuratio, quam partium diſtrahatur ſtudio vidimus, impune dubitare liceret, an hæc vero conformia ſint. Quia autem ex duobus ſcriptoribus æqualibus, Hagiographo ſcilicet S. Annonis & Anonymo Malmundarienſi oſtendi, Agilolfum Malmundariis invitis *præreptum*, jam fidenter poſſumus auctori Triumphali fidem negare. Occaſionem & cauſas neſcio quas recenſet, per quas Malmundarium a Stabulenſi cœnobio ſeparatum ſit. Alias ſufficiunt Lambertus Aſchaffenburgenſis & Chronicon Laureſhamenſe. Duobus his ſcriptoribus, eadem methodo diſputans, potiorem fidem habendam dixi, quam auctori Triumphali. Martenus, clavum clavo pulſurus, ſcribit, Lambertum & Chronographum Laureſhamenſem etiam humani multum paſſos atque plus uno laborare nævo. Uterque narrat, Indam Annoni cum Malmundario datum fuiſſe; id vero falſum eſſe, ait ſibi *manifeſtum*. Nam, inquit, *noſtri Indenſes Annonem inter ſuos Abbates non adnumerant.* Lepidam rationem! Corbeiſenſes & Laureſhamenſes Adelbertum Bremeniſem ſuis Abbatibus non adſcribunt & tamen hunc illis Abbatiis donatum fatetur Martenus. Fatetur Malmundarium Annoni donatum, neque tamen ipſe aut Malmundarienſes eum Abbatum in ferie collocant. Scilicet Epifcopi & Duces, quibus Henricus III. anno 1065. Abbatias donabat, earum Abbates non renunciabantur, ſed in jura Regis ſuccedebant, cujus erat Abbatem aut nominare aut electum confirmare; monaſteriis preces,

Ex his ſequitur ſpurium eſſe aut nulla fide dignum.

Lamberti Aſchaff. & Chronici Laurenſis. Auctoritas propugnatur.

dona, *militiam* imperare. Sed quid in his longus sum, nonne ipse Triumphus auctor, cuius fidem elevare vetat Martenus, lib. I. cap. 3. scribit, S. Annonem *obtinuisse dono regio Malmundarium & Indam*? Ego Triumphatori hic fidem habeo, quia cum Lareshamensi & Aschaffenburgensi consentit; Martenus habebit, quia Evangelistam credit. Lareshamensis Chronici auctoritatem etiam inde aggreditur, quod *Filikensem* Abbatiam S. Annoni dono regio obtigisse scribat. *Verum*, inquit, ex Abbatiarum illi donatarum *numero, juxta Lambertum removenda est, cujus ne meminit quidem*. Lambertus ejus non meminit, ergo Annoni donatam negat. Si ita argumentari licet, Dionis Cassio, Halicarnassensi, Plutarcho, in multis est neganda fides, multa enim narrant, quorum non meminit Livius. Verum Lareshamensi nonne quoque negat Martenus fidem, ubi Indam Annoni datum scribit, etsi idem scribat Lambertus? Inconstantiae tantum ne in ipso quidem Tigellino vidit Horatius. Abbatiae Buranae Ellenhardo Frisingensi datae, non meminerunt Lareshamensis & Aschaffenburgensis; an datam negabimus? Neget Martenus; opponemus rescriptum a Meichelbeckio diploma, ex quo discimus, Henricum III. Abbatiam Buranam Ecclesiae Frisingensi *instinctu fidelis sui Adalberti Hamaburiensis Archiepiscopi* donasse, non veritum, ne nulla aut falsa esset donatio, etsi illius non erant mentionem facturi Aschaffenburgensis & Lareshamensis. Ceterum Abbatiam Filikensem, quae initio regalis erat, donatam fuisse aliquando Ecclesiae Coloniensi, manifestum inde argumentum, quod & nunc & pridem ejus jura coluerit. Sequitur alia machina, qua Lareshamensis auctoritatem labefactare conatur. Initium Bullae refert Udalrico Abbati concessae, quod ita in editis legitur: *Adrianus Episcopus servus servorum Dei*. At non *Adrianus*, sed *Alexander* Bullam concessit. Ita est. Verum ignoratne Martenus, in multis *Alexandri II.* Bullis autographis, forte in omnibus, ejus nomen unica initiali litera indicatum? Ignoratne hoc quoque persaepe a Chronographis factitatum? Quare nullum hic Lareshamensis peccatum, sed ejus scribae, qui secutis temporibus chronicon rescribens, acceptam a Chronographo initialem literam A in *Adrianum* convertit; cum ideo adhibita esset, ut *Alexandrum* notaret. Superat postrema Marteni machina: Lareshamensis scribit, *cunctis Episcopi Adalberti conatibus explosis, tam Abbati, quam Monasterio Corbeiensis suam libertatem, suam dignitatem incolumem conservatam esse*. Contra Martenus ex Corbeiensis chronico, *dispersam congregationem, & inde magnam confusionem*; haec autem inter se opponi. Verum nonne quoque Triumphalis auctor scribit, *Adalbertum frustra sibi vendicasse Corbeiensis Monasterium*? Si *frustra*, igitur *illius libertas & dignitas incolumis conservata est*. Huic itaque ne repugnet scriptori, Lareshamensem erroris arguere desinat. Potest uterque ex facili cum Chronico Corbeiensis conciliari. Etsi enim facta donatio Corbeiensis Monasterii *congregationem dispersit & magnam confusionem* peperit, quia tamen brevi tempore illa revocata, haec sedata, verissime a Lareshamensi scriptum est, *libertatem & dignitatem Corbeiensium incolumem servatam*. Obsidentium eo quandoque conatus procedunt, ut in vallo, in urbe, in foro vexilla explicent; si tamen removeantur & expellantur, *libertas & dignitas urbis sarta tecta* servari dicetur. Id Corbeiae factum. Quare nulla sunt, & ea, quae Martenus adversus Aschaffenburgensis & Lareshamensis auctoritatem attulit, & ea, quae cumulavit, ut Auctori Triumphali fidem conciliaret, ubi ab aliorum scriptorum testimonio destituitur.